

Елин Пелин

Лято

Лето, лето!...
Над полето
слънце спрено,
нажежено
сипе лъчи
огън-жарки
над главите
на жетварки.
По полето
нажежено
ниви златни
се люлеят –
като море
позлатено.
Тук се чуй –
коса звънти,
тамо песен
проехти.
И кипи
труд упорно:
моми жънат
неуморно,
дорде слънце –
цар небесни –
се наслуша
тъжни песни
и умори си
очите,
и прибере си
лъчите,
и далече
то избяга,
и отиде
да си ляга!

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5677>]